

Josep Nadal i Guiu

Diari íntim

Dia 24 de juny de 1936

Aquesta nit hi ha hagut grans fogueres en honor de Sant Joan. Molts desconeixen el significat d'aquestes fogueres i festes populars.

És el precursor del Senyor; el més gran de tots els nascuts d'una dona. Serà gran als ulls del Senyor i, ple de l'Esperit Sant, convertirà els cors. Un altre exemple d'intrepidesa i fermesa. Morirà per dir la veritat. "Vull que em lliuris el cap de Joan".

També sembla que el Senyor vulgui el sacrifici de les nostres vides; no deixarem de predicar a Crist i el seu Evangeli, vingui el que vingui.

Dia 27 de juny de 1936

Novament amb els meus records d'aniversari. Vaig fer una pausa en el meu descans entre els meus familiars després de la meva ordenació i les festes. Em vaig atansar a Bovera i m'hi vaig passar un dia amb mossèn Josep Parés, el seu capellà. Li dec molt per haver estat diversos anys a Bell-lloc com a vicari.

És un jove molt dinàmic i responsable que està contentíssim en veure'm; esperava la meua visita. Xerràrem de tot: poble, família, Jaume, situació i esdeveniments. És simpaticuíssim, alegre, bromista i espiritual alhora.

“Que tal el nostre capellànet? Ja estàs disposat a tot? Mira que no estem per orgues”. Rèiem i comentàvem. Ell mateix m'ajudà a la missa com un neòfit. Estava emocionat.

A l'esmorzar hi hagué molta animació. Havíem d'acomiadar-nos; visita llampec. Temps suficient per passar una estona deliciosa i animar-nos mútuament a ser sants i a treballar de debò per als nostres germans.

Fins al dia d'avui, no ens hem tornat a veure.

Dia 29 de juny de 1936

Festa de sant Pere i sant Pau, columnes de l'Església. Sempre he sentit un amor apassionat per l'Església. És l'esposa de Crist. Pere i Pau són els meus dos grans models d'apostolat.

Les seves vides i escrits són la meua freqüent matèria de meditació. “Tu ets Pedra i sobre la pedra edificaré la meua Església”. “Jo sóc amb vosaltres fins a la consumació dels segles”. L'Església és eterna, immortal. És el mateix Crist victoriós de la mort, que viu entre nosaltres.

Els cristians som Cristos vivents; vivim la seva vida. Els sacerdots, més que ningú, hem de ser Cristos visibles. Per la imposició de les mans del Bisbe se m'han atorgat els poders espirituals de consagrar i perdonar, de predicar l'evangeli. No es tracta de grandeses o títols humans.

Són realitats divines que només comprèn qui té fe: "Feu això en memòria meva". "A qui els perdonareu els pecats, els quedaran perdonats". El mateix Crist escull i consagra els dotze per a la més alta dignitat. Jo, com els apòstols. *De stercore erigens pauperem*. De ruda i baixa condició, elevats a la més alta dignitat. Jo, aquell nen tímid i aturat, fet sacerdot del Senyor. Pescador d'homes. Gràcies, Senyor! Només vull ser-te fidel fins a la mort.

Dia 1 de juliol de 1936

Cada dia experimento més la grandesa del meu sacerdoti. *Sacerdos alter Christus*. Sóc, en realitat, un altre Crist? Si més no, ho procuro intensament amb la gràcia que en rebo. Vull reproduir en mi les virtuts, la mateixa vida de Crist. Que sigui la meva vida una veritable "encarnació" en Crist. Va agafar les nostres misèries per fer-nos déus per participació.

Això és el que necessita el món. Que els seus sacerdots ens encarnem enmig dels homes per transformar-los,

per salvar-los. Llum en l'obscuritat, vida en la mort, llevat a la massa.

Això és Crist; això hem de ser també els seus sacerdots. Hem de ser Cristos vivents. Però, quant ens costa! El Senyor que ho pot tot farà meravelles en mi.

Dia 3 de juliol de 1936

Des dels meu primers anys de seminari, sento grans desitjos de preparar-me bé per al sacerdoci. Sempre amb l'ideal de ser un seminarista modèlic.

Confio en la gràcia de Déu i no en les meves forces. Vull tenir una independència absoluta pel que fa als respectes humans; fidel als meus deures envers Déu, procuro no fer cas del que diran.

Convençut que sense oració no puc fer res, em lliuro a ella amb assiduitat. Veig que no es tracta d'una carrera humana sinó d'una crida divina. Pescador d'homes, però com els apòstols, per a *unum necessarium*. Em reconec com a no-res i misèria, però amb Crist, ho puc tot.

Dia 6 de juliol de 1936

Em prenc uns dies de descans; més tard ja em serà impossible. Arribo a Manresa. Tinc uns grans desitjos de conèixer la Santa Cova, el Rapte i tot allò que tingui relació amb Sant Ignasi de Loiola. En l'experiència dels

exercicis espirituals he sentit a Crist com un imant que m'atreia irresistiblement.

La nit és fosca i no vull preguntar-ho a ningú. Em trobo una fonda, em fan un sopar frugal i em donen una habitació. Esgotat de tant cansament, dormo estupendament. Després de resar l'ofici diví, surto a la recerca de la Santa Cova. Em trobo la Seu, preciosa, de fines línies gòtiques modernes. Als seus peus corre el riu Cardoner i en la llunyania contemplo la zona muntanyenca de Montserrat. Un sacerdot m'indica el lloc de la Cova. He de baixar i pujar per aquells carrers estrets i tortuosos. Finalment hi arribo i, quina sorpresa!, m'hi trobo el boníssim germà Llatger, un antic conegut de Lleida. Puc celebrar la santa missa a la mateixa capella de la Santa Cova; estic impressionadíssim i em sento transportat a un altre món.

Tinc un gran consol i renovo els meus propòsits: ser sacerdot de veritat i seguir a Crist fins a la mort. Saludo el pare Peipoc i el germà Gassó, aquest últim, company del meu bessó, que surt amb un altre mossèn jove per fer els seus exercicis en el miracle.

M'acompanya el germà per tota la ciutat; veig el lloc del Rapte i altres records del sant i m'omple novament de grans sentiments de l'Ignasi, del seu amor a Crist i la seva bogeria per la Creu i l'ardent desig de donar-lo a conèixer als altres.

Surto en cotxe des de Sant Fructuós de Bages i visito la meva tia Elvira, religiosa dominica a la Granja de Sant Vicent Ferrer. La impressió és enorme; vesteix de seglar i està summament pàl·lida. Xerrem, comentem en comunitat els esdeveniments. Estan aterrides i veuen les coses negres; procuro animar-les i davant del Sagrari ens posem confiats a les mans del Senyor.

Dia 8 de juliol de 1936

De pas, estic unes hores amb els meus; l'ambient del poble no és millor que en altres llocs. Tot està saturat de por barrejada amb odis, venjances, rancúnies. Quanta necessitat tenen els homes de llum i amor! L'amor de Crist, la caritat de Crist és el que fa falta. Procuro vessar fe, confiança i amor pertot arreu on passo. Per això sóc sacerdot: ajudar a tothom, perdonar pecadors, eixugar una llàgrima, animar a morir en la pau del Senyor i en l'esperança del més enllà.

Necessitem tot això més que mai en aquests moments. M'acomio de tots i els deixo en mans dels Senyor.

Dia 10 de juliol de 1936

De nou a Monsó, després d'aquest volt que m'atreveixo a anomenar apostòlic. He pogut donar una mica de consol i ànims; em sento feliç. També he descansat una mica dels meus treballs diaris.

També aquí hi ha molt pessimisme; amb mossèn Jordán seguim aferrats en l'ajuda dels nostres feligresos. Són els fills que el Senyor ens ha posat perquè els cuidem. El nostre rector està absent per tal de cuidar la seva salut malmesa.

Les religioses de santa Anna em lliuren una creu que han portat de Saragossa, la meua la vaig donar a un malalt que me la demanà i no la hi vaig poder negar. Necessito alguna cosa que enmig dels meus ministeris m'uneixi més sensiblement a Ell. Serà la meua companya inseparable.

Dia 14 de juliol de 1936

Han assassinat Calvo Sotelo! Hi ha rumors que han estat els mateixos agents de l'autoritat constituïda; volen eliminar tota possible reacció de les dretes. Què passarà més? Confiança en Déu! Tots ens quedem consternats i desenganyats; només ens queda l'oració. A la nit resem el Sant Rosari demanant la pau.

Dia 17 de juliol de 1936

Estem amb el pressentiment de greus esdeveniments. Arreu apareixen inscripcions provocatives. S'excita clarament els obrers per a la vaga i la revolució social. L'ambient ja fa olor de pólvora. Nosaltres procurem asserenar-nos i donar ànims i confiança als altres.

Mossèn Jordán és l'encarregat de tot en l'absència del rector. Sempre estem units. És una amistat i companyia que ens enriqueix i fortifica. Ambdós tenim els mateixos ideals, els mateixos desitjos de lliurar-nos fins a la mort.

Dia 18 de juliol de 1936

Avui tenim notícies confuses per la ràdio d'una sublevació dels militars al Marroc. Diuen que si el general Franco està al cap de la sublevació. Això és gravíssim i les notícies són contradictòries. Hi ha molta expectativa i pànic pel que pugui passar.

Dia 19 de juliol de 1936

Hi ha una gran concurrència de fidels a totes les misses; el nerviosisme s'apodera de la gent i no sabem a què atènyer-nos. Les notícies són molt confuses. Sembla que a Barcelona hi ha lluites pels carrers. S'escolten els cants del més fogosos himnes revolucionaris.

Dia 20 de juliol de 1936

Tinc reunions amb els catequistes. Pressento que s'apropa la gran turmenta. Ells hauran d'administrar els sagraments, auxiliar els moribunds, confortar tothom. Si Déu no hi posa remei, acabaran amb tots nosaltres. La persecució serà cruel i la vida dels cristians serà de

catacumbes com en les segles primers. Se'ls ha de preparar. Ens hem d'armar d'oració i viure de fe i de sacraments en la mesura de les possibilitats.

Dia 21 de juliol de 1936

L'eucaristia és el centre de tota la meva vida espiritual. Em preparo el millor que puc per a la santa missa i visc durant tot el dia aquestes realitats. Això és el que em conforta en aquests moments. "Això és el meu Cos". "Aquesta és la meva sang". Cos que es dona i Sang que es vessa. Senyor, dóna'ns la fortalesa que necessitem per viure de fe! I també, si Tu ho vols, per saber vessar la nostra sang en l'holocaust com la Teva per a la salvació dels homes.

Dia 22 de juliol de 1936

Ens obliguen a lliurar les claus de l'església i que ens protegim. A Monsó comencen les destrosses i profanacions per part dels revolucionaris. A santa Anna, llencen el confessional i les imatges al carrer. Una religiosa ja ha tret per precaució el Santíssim de la capella i així n'evita la profanació.

Gairebé totes elles van vestides de seglar i estan treballant a l'hospital com a infermeres.

Un dels revolucionaris hi arribà per curar-s'hi i les mateixes religioses li sentiren dir: "Doncs no ha costat poc

llençar el que hi havia al pati! Fins a la tercera puntada no ha caigut aquella mola de pedra!”. Es referia a la imatge del Sagrat Cor.